

ชื่อและที่อยู่องค์กร

นิสาร์ตัน อินทเสวก อายุรกรรมชาย

ชื่อผลงาน/เรื่องเล่า

หัวใจความเป็นมนุษย์

คำสำคัญ

หัวใจความเป็นมนุษย์

สรุปเรื่องเล่าโดยย่อ

ตอนเป็นนักศึกษาพยาบาล. ได้รับassignให้ทำแผลเย็บบริเวณศีรษะในคนไข้ seizure แผลขนาด 2*3cm แต่มีปัญหาแกะก็งัดไม่ได้ จำเป็นต้องตัดผมคนไข้ ออก แต่ก็ตัดไปเยอะ จึงตัดสินใจโกนผมคนไข้ทั้งศีรษะ ด้วยที่คิดไปเองว่าโกนแล้วก็ต้องโกนทั้งหัวสิ ก็ยื่นโกนอยู่เป็นพักจนเสร็จ แล้วพี่พยาบาลก็เดินมาถามด้วยน้ำเสียงที่ดูมากกว่าเราทำอะไร ตอนนั้นเราก็อธิบายว่าเราทำอะไรผิดหรือป่าวนะ พี่เขาก็ดูขุ่นเรื่อยๆ จนมองเบลอไปเลย แต่คำที่ชัดที่สุดคือ “ถ้าแกเป็นแผลแค่นี้แต่พี่โกนผมแกหมดหัว แกจะรู้สึกยังไง มีไหมหัวใจความเป็นมนุษย์” ตอนนั้นรู้สึกแย่มาก เหตุการณ์เหมือนไปฆ่าใครเลยนะ ต้องเขียนบันทึกข้อความให้ผอ. โรงพยาบาล เขียนบันทึกข้อความถึงผอ. วิทยาลัยพยาบาล โคนเรียกเข้าห้องเย็น มีอาจารย์มา counseling หลายคน พ่อแม่ก็เป็นห่วงมาก แต่จริงๆเรารู้สึกผิดกับตัวเองมากกว่า ทั้งที่เราถูกสอนว่ามาต้องดูแลคนไข้ด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์นะ เราทบทวนกับตัวเองหลายวันมากกว่าแล้วคำว่าหัวใจความเป็นมนุษย์ ความหมายจริงๆของคำนี้คืออะไร เวลาผ่านไปประมาณ 2 วัน เราเดินไปเจอป้ายหนึ่งที่ดันไม่เขียนไว้ว่า “ความสามารถพิเศษของมนุษย์คือเราเอาใจเขามาใส่ใจเราได้” ตอนนั้นเหมือนถูกปลดลือกไปเลย จริงด้วยถ้าเราเป็นแผลแค่นั้น เราจะต้องโดนโกนผมทั้งทั้งหัวเลยหรือ และเราคงรู้สึกไม่ดีมากมายเลยนะ โคนโกนผมก็คงจะไม่สวย ก็ตั้งใจจะไปขอโทษลุง พอขึ้นบอร์ดไป อ้าวลุงไปไหนแล้ว ก็เดินรวันกับเพื่อน ลุงย้ายเตียง แล้วเพื่อนเดินผ่านไปเจอเพื่อนทักลุงว่าผมทรงใหม่เป็นอย่างไรบ้าง ลุงเราก็ยกหน้าไปมอง ภาพแรกที่เราเห็นคือลุงเอามือลูบหัวตัวเองแล้วยิ้ม น้ำตาเราไหลเลย แล้วก็ตัดสินใจเดินไปหาลุง คือน้ำตาไหลเยอะมาก ร้องเยอะมาก ลุงสัมผัสตัวเราแล้วพูดว่าลุงขอโทษที่ทำให้โดนคุณวันนี้ เรื่องผมลุงหนูไม่ต้องคิดมาก ลุงเคยบวชเป็นพระมาก่อน ผมอะเดี๋ยวมันก็ขึ้นใหม่ได้ คือร้องไห้จนอาจารย์ต้องเข้ามาพยุง คือใจเราตอนนั้นรู้สึกผิดหวังกับตัวเองที่ทำไม่เราถึงเป็นคนที่ไม่มีความเป็นมนุษย์ได้มากขนาดนี้ แต่การเอาใจเขามาใส่ใจเรา ทำไมเราถึงทำไม่ได้ เหตุการณ์ครั้งนั้นเราโชคดีมาก ถ้าลุงเป็นดาราเขาคงฟ้องร้องไปแล้ว แต่คงไม่โชคดีแบบนี้ไปตลอด

มันไม่ยากเลยหากเราจะฝึกให้มีคุณสมบัติที่ดีแบบนี้ พยายามฝึกมาเรื่อยๆกับทุกๆเรื่องรอบตัวเรา จนได้มาทำงาน เราจะสังเกตเห็นว่าหลายคนพอทำงานไปสักพักเราก็ชิน ความเคยชินมันจะทำให้หัวใจความเป็นมนุษย์ของเราหายไปเรื่อยๆ ขอยกตัวอย่างอีกกรณีศึกษาหนึ่ง มีคนไข้คนหนึ่งรับย้ายจากพิเศษ เป็นเคส CHF หายใจเหนื่อย satdrop ลงมาใส่ tube ที่คอ. ลุงจะจับนาฬิกาไว้ตลอด พยาบาลคนนึงพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งว่าญาติถอดนาฬิกาออกด้วยค่ะ ลุงก็เอามืออีกข้างมากุมนาฬิกาเรือนนั้นไว้ แต่เราต้องทำeke เราเลยพูดกับลุงว่าคุณลุงจำเป็นต้องถอดก่อนนะคะ ลุงน้ำตาไหลแล้วพยักหน้า เราก็อธิบายว่าถอดนาฬิกาออก ลูกเขาก็ น้ำตาไหล เราก็อธิบายไปแค่

ว่าธรรมดาเนาะ พอใส่tube เป็นเราเราคงร้องไห้ ลุงเองก็คงกลัว จนเวลาผ่านไปลุงoff tubeได้ เราก็เห็นลุงใส่ นาฬิกาขึ้นอีกแล้ว เลยเข้าไปแฉว่าลุงไหนดูหน่อยสิ ยี่ห้ออะไรเนี่ย ต้องแพงแน่เลย ใส่ไม่ยอมถอด ลุงส่ายหน้า แล้วบอกว่าได้ฟรี ในหลวงพระราชทานให้ตอนที่ลุงติดตามพระองค์ไปราชการที่สิงคโปร์ ลุงไม่เคยถอด และไม่เคียดที่จะถอดออกจากตัวลุง หนูเป็นคนแรกที่ถอดนาฬิกา ลุงๆเขาก็ยิ้มและบอกว่าพ่อบอกว่าถ้าไม่ใช่พยาบาลคนนี้ พ่อไม่ยอมให้ถอดนะ ตอนนั้นเราน้ำตาคลอเลย มันเหมือนกับว่าจริงด้วย สิ่งที่เรา ฝึกมาตั้งนานมันมีผลกับหัวใจมากแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย การมีหัวใจความเป็นมนุษย์มันง่ายแค่นี้เอง แค่คิดว่าถ้าเราเป็นผู้ถูกกับทำในเหตุการณ์นั้นๆ เราจะโอเคใช่ไหม หรือมันพอจะมีวิธีไหนไหมที่เราจำเป็นจะต้อง ทำ แต่เราต้องให้เขารู้ว่าเราทำด้วยหัวใจที่มีแต่ความปรารถนาดีนะ

ด้วยวิชาชีพของเราที่ต้องอยู่ในภาวะที่กดดันจากทุกอย่าง หลายคนมองหาความสุขจากการทำงานแทบ ไม่เจอหรือหลายคนอยากออกจากวิชาชีพนี้ แม้กระทั่งตัวหนูเองเคยคิด ซึ่งถ้าเราลองทบทวนดีๆ เราทุกคน ต่างรักและภูมิใจในวิชาชีพนี้มาก เพียงแต่เราอาจถูกเวลา หรืออาจถูกอะไรสักอย่างมาทำให้เราชินชาไป จน เราลืมที่จะมีหัวใจความเป็นมนุษย์นี้ไป ลืมที่จะหาความสุขเล็กๆน้อยๆจากการทำงานไป

วันนี้หนูแค่อยากมาเล่าให้หัวใจของทุกท่านกลับมาพองโตเหมือนได้ทำงานวันแรกอีกครั้ง วันที่เราอยากใช้ความรู้ทั้งหมดที่เราศึกษาค้นคว้ามาให้ได้มีชีวิตต่อ วันที่เราสงสารคนไข้จับใจเลยเมื่อรู้ว่าเขาต้อง เหมารถ600บาท หรือบางคนไม่มีแม้แต่เงินจะพาร่างกายตัวเองมาหาเรา เขาไม่ได้มาเพื่อให้เราดู หรือให้เรา ใช้ถ้อยคำที่ไร้หัวใจกับเขา ถ้าเขาพร้อมในการรักษาและถ้าเขามีทางเลือกเขาคงไปในที่ๆให้บริการเขาได้ สะดวกกว่ารพ.รัฐ แต่เขาไม่ได้มีทางเลือกในการมีชีวิตต่อมากนัก เมื่อเขามาแล้ว เขาคควรได้รับการดูแลรักษา ที่มีมาตรฐาน และควรได้รับการบริการที่ดีจากผู้ที่มีหัวใจความเป็นมนุษย์

ดังพระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นักศึกษาแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ปี2497 ว่า ในส่วนนักศึกษาซึ่งได้สำเร็จหลักสูตรแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วยในผลสำเร็จของท่าน ขอเตือนสัก หน่อยว่า ในการที่จะดำเนินวิชาอันมีเกียรติของท่านนั้น นอกจากที่จะต้องพยายามปฏิบัติ ให้ถูกต้องตามหลัก ที่ได้ ศึกษา มา ตามควรแก่อนามัยของผู้ป่วยเจ็บแล้ว ท่านควรมีจิตใจสูง ประกอบด้วยความเมตตากรุณาแก่ เพื่อนมนุษย์ ให้มาก ไม่ควรมีความเห็นแก่ตนเป็นที่ตั้งถ้าท่านปฏิบัติได้ดังนี้ ย่อมจะส่งเสริมเกียรติและความ นับถือซึ่งควรแก่ วิชาชีพของท่าน และจะเป็นทางเพิ่มพูนเกียรติคุณของตัว ท่านเองยิ่งขึ้น

ในที่นี้บางท่านเพิ่งจบมาทำงาน บางท่านทำงานมาแล้ว10ปี 20ปี หรือใกล้หมดวาระในหน้าที่แล้ว เรา เห็นอกกันใช่ไหมคะ หรือบางวันเราก็เหนื่อยกันมากๆใช่ไหม แต่เราถูกเลือกให้มาดูแลประชาชนแทนพ่อ หลวงและสมเด็จพระยา พอได้ยืนแบบนี้แล้วหวังว่าทุกท่านคงจะหายเหนื่อยลงบ้างนะคะ

สมาชิกทีม

-

เป้าหมาย

เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีจิตบริการด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์

ที่มาของปัญหา

ปัจจุบันพยาบาลเป็นวิชาชีพที่มีความกดดันสูง มีภาวะเครียดจากการทำงานสูงมาก จึงทำให้การทำงานหรือการบริการเป็นภาพลบสูง
กิจกรรมการแก้ปัญหาและการพัฒนา

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

บทเรียนที่ได้รับ

เพราะมนุษย์มีความสามารถพิเศษคือเราสามารถเอาใจผู้อื่นมาใส่ในใจเราได้ ดังนั้นควรฝึกให้เป็นนิสัยเสมอแม้กับเรื่องเล็กน้อยๆของชีวิต เพราะจะช่วยยกระดับจิตใจของเราให้เป็นผู้ที่มีจิตใจดี ยินดีกับสิ่งที่ตนเองกระทำ และสามารถทำให้คนรอบข้างเรายินดีและมีความสุขไปเช่นเดียวกับเรา